

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/18/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207067
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5912207067.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a sudcov JUDr. Táne Rapčanovej a JUDr. Blaženy Stašíkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 2C/103/2012-108 zo dňa 23. októbra 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom č. k. 2C/103/2012-108 zo dňa 23.10.2013, okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.). Žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 27.09.2012 si žalobca uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie sumy 125 eur z titulu majetkovej škody a sumy 440,-eur z titulu nemajetkovej ujmy na tom základe, že žalobca ako oprávnený subjekt navrhol zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 500100016 dlžníkom G. B., pričom exekučné konanie bolo vedené pod číslom EX 13613/2010. V exekučnom konaní vedenom podľa procesných pravidiel obsiahnutých v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na časť potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (návrh na vykonanie exekúcie, ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom), rozhodol o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora až dňa 24.01.2011, a to rozhodnutím o poverení. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne plynulo medzi doručením žiadosti o vydanie poverenia a rozhodnutím o nej, a to vo výške 70 eur (správa pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému), 40 eur (udržiavanie a správa informačného systému), 15 eur (administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde).

Nemajetková ujma v peniazoch je vo výške 440,-Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že nastanú účinky predpokladané ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík:

- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného
- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným
- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvencii povinného.

V súlade s ustanovením § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) súd konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho zástupcu, ako aj v neprítomnosti žalovaného, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. Právny zástupca žalobcu elektronickým podaním doručeným súdu dňa 23.10.2013 požiadal o ospravedlnenie ich neúčasti na pojednávaní a o odročenie pojednávania z dôvodu, že v určenom čase boli vytýčené pojednávania v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ s.r.o. (zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko s.r.o.) voči žalovanej: Slovenská republika vedenej pred Okresným súdom Nitra, senát 10C na 23.10.2013, pričom klient trvá na účasti splnomocneného advokáta a vylučuje substitúciu. Právny zástupca na záver požiadal, aby súd nekonal v ich neprítomnosti.

Súd neakceptoval žiadosť právneho zástupcu žalobcu o odročenie nariadeného pojednávania z ním uvádzaných dôvodov s poukazom na skutočnosť, že predmetná advokátska kancelária disponuje viacerými osobami spôsobilými poskytnúť právne zastúpenie žalobcovi na pojednávaní v danej veci, a to okrem advokátov (Doc. JUDr. Branislav Fridrich PhD. alebo JUDr. Zuzana Zimanová) aj viacerými advokátskymi koncipientmi (Mgr. Dana Jurčovičová, Mgr. Ján Kohút, Mgr. Zuzana Vargová, Mgr. Viktor Miško), pričom z návrhu na odročenie pojednávania nevyplývalo, z akých dôvodov sa pojednávania na tunajšom súde nemohla zúčastniť ani jedna z týchto osôb. Navyše je súdu známe, že žalobca podal v rovnakom čase veľký počet žalôb na všetky okresné súdy Slovenskej republiky, preto je pravdepodobnosť vzniku kolízie jednotlivých pojednávania na rôznych súdoch veľmi vysoká.

Vychádzajúc z ust. a § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov, § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov, § 17 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov uhrádza sa skutočná škoda dospel k záveru, že vyššie citované ustanovenie zákona nedefinuje pojem nesprávneho úradného postupu, nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Z vykonaného dokazovania vyplývalo, že exekučné konanie na základe návrhu oprávneného Pohotovosť, s.r.o. proti povinnej G. B. pre vymoženie sumy 462 eur s príslušenstvom sa začalo dňa 18.08.2010, pričom žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie predmetnej exekúcie bola súdu doručená dňa 26.11.2010, pričom súdnemu exekútorovi bolo udelené poverenie dňa 24.01.2011. Poukázal na to, že v exekučnom konaní je zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní -uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 11/2010. Pričom aj samotná dôvodová správa k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku uvádza, že správnosť aplikácie predmetného ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojím autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Vzhľadom na skutočnosť, že v praxi mohli vzniknúť určité pochybnosti, novela výslovne upravila, že exekučným titulom sú aj vykonateľné

rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené. Preto skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“ predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona a argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nedôvodná, preto § 41 ods. 2 písm. d/ sa správne aplikoval aj na rozhodcovské rozsudky pred dňom 01.06.2011.

V danom prípade za účelom objektívneho posúdenia zákonnosti vedenej exekúcie najmä z dôvodov podľa § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, konajúci exekučný súd po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie si vyžiadal od Stáleho rozhodcovského súdu ďalšie podklady, preto z dôvodu potreby starostlivého súdneho prieskumu exekučného titulu nemohlo dôjsť k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie v 15-dňovej lehote. Napokon uznesením č. k. 3Er/722/2010-33 zo dňa 24.01.2011 bola exekúcia v časti o vymoženie zmenkových úrokov zastavená. Z uvedeného možno potom vyvodiť, že nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie v 15-dňovej lehote zapríčinil samotný žalobca, ktorý sa ako oprávnený v exekučnom konaní domáhal výkonu exekučného titulu, ktorý v celom rozsahu nebol v súlade so zákonom. Napokon, k nevydaniu poverenia v zákonnej lehote došlo aj v dôsledku neposkytnutia včasnej a riadnej súčinnosti Stáleho rozhodcovského súdu, ktorá bola nevyhnutná pre posúdenie podmienok na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. V neposlednom rade súd poukázal na pasívny prístup žalobcu v rámci exekučného konania, keď súd na porušenie svojho práva žiadnym spôsobom neupozornil, neobrátil sa na predsedu okresného súdu so sťažnosťou na zbytočné prietahy v tomto konaní, resp. nepodal ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR, keď je nepochybné, že jedná sa o účinné prostriedky nápravy v prípade zbytočných prietahov v konaní. Mal za to, že exekučný súd konal v predmetnej veci priebežne, bez zbytočných prietahov, pričom s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/2002 súd konštatuje, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia tunajšiemu súdu (26.11.2010) do vydania poverenia na vykonanie exekúcie (24.01.2011) vzhľadom na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie nie je takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práva žalobcu na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti nemožno nepoukázať na skutočnosť, že exekučný súd rozhodol o udelení poverenia na vykonanie exekúcie bez zbytočného odkladu (do 8 dní!) po poskytnutí súčinnosti zo strany Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave.

Keďže súd nemal preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prietahov v predmetnom exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, návrh žalobcu ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol bez potreby vykonávania ďalšieho dokazovania.

O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O. s. p.) tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, právo na ich náhradu nepriznal, keď tento si v konaní uplatnil náhradu trov konania, avšak v zákonnej lehote nijako nevyšiel ich výšku a ani z obsahu spisu mu žiadne preukázateľné trovy k okamihu vyhlásenia rozsudku nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu a žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie.

V odvolaní vytykal súdu, že v konaní došlo k vadám podľa § 221 O. s. p. a to, že a/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, b/ rozhodoval vylúčený sudca, c/ súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, d/ neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, e/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca, ako strana konania, nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k návrhu a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Takýto procesný postup nepredstavuje len porušenie jeho základného práva na kontradiktórny súdny proces, ale aj priame porušenie ust. § 114 ods. 2 O. s. p., osobitne to platí za situácie, keď súd vo veci neuskutočnil ústne pojednávanie s prítomnými účastníkmi konania. Porušením kontradiktórnosti konania navrhovateľ trpí zásadne tam, kde navyše vo vyjadrení k návrhu odporca vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nedal súd navrhovateľovi možnosť akokoľvek pred vyhlásením rozsudku reagovať. Žalobca, ako strana konania, nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa. Nebol teda oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a tvrdeniam vyjadriť a sám nemal možnosť, navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela.

Žalobca tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanému návrhu, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces.

Poukázal aj na to, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Ďalej uviedol, že s poukazom na ust. § 15 O. s. p. uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

V konkrétnostiach ako príklad žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní a nerozhodol o návrhu žalobcu v zákonnej lehote. Ako je zrejmé, nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nie len v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a to z nasledovných dôvodov:

Po preskúmaní veci, podľa odvolacieho súdu, okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

K odvolaciemu dôvodu, že súd porušil jeho právo na kontradiktórne konanie a že vykonal dokazovanie, ktorého rozsah určil sám, odvolací súd uvádza, že preskúmaním príslušného spisového materiálu mal za preukázané, že žalobca ako dôkaz (č. I. 2 žaloby) uviedol „súdny spis exekučného súdu (v tomto prípade Okresného súdu Ružomberok) vo veci oprávneného POHOTOVOSŤ s.r.o. a povinného Zita Veselovská č. spisu súdneho exekútora sp. zn. EX 13613/2010. Exekučný súd tomuto spisu prideliť sp. zn. 3Er/722/2010. Na pojednávaní konanom dňa 23.10.2013 prvostupňový súd vykonal iba tento dôkaz-oznámenie spisu sp. zn. 3Er/722/2010. Na uvedené pojednávanie bol riadne a včas predvolaný žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý predvolanie prevzal 10.10.2013 (č. I. 94 spisu). Tým, že na pojednávanie sa žalobca ani jeho zástupca nedostavili potom neobstojí ani námietka žalobcu, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci a odvolací súd konštatuje, že boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu a pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 23.08.2013 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil, hoci bol na pojednávanie včas predvolaný viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.). Odvolací súd bol zhodne s prvostupňovým súdom toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmariť možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Odňatím možnosti konať pred súdom podľa ust. § 221 písm. f/ O. s. p. je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci, postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. V zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách ustanovených zákonom - § 41 O. s. p, nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy - § 44 O. s. p. vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali - § 123 O. s. p, byť predvolaný na súdne pojednávanie - § 115 O. s. p, na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk - § 158 ods. 2/ O. s. p., atď.).

Podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu. Uvedené ustanovenie sa uplatní aj pri prejednaní odvolania odvolacím súdom (§ 211 O. s. p.).

V prejednávanej veci bol postup okresného súdu v súlade s citovaným § 101 ods. 2 O.s.p. Navrhovateľ nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní, požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca.

K ďalšiemu odvolaciemu dôvodu, je treba dať za pravdu žalobcovi, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť avšak v tomto prípade vo veci konal a rozhodol zákonný sudca určený rozvrhom práce, nakoľko otázkou ne/existencie dôvodov na vylúčenie resp. nevylúčenie sudcu z rozhodovania v danej veci sa zaoberal Krajský súd v Žiline, ktorý uznesením č. k. 5NcC/85/2012-23 zo dňa 31.01. 2013 zákonného sudcu v danej veci nevylúčil. Uvedené uznesenie krajského súdu bolo doručené žalobcovi a jeho právnenému zástupcovi dňa 11.03.2013. Vo veci teda konal zákonný sudca určený spôsobom ako to vyžaduje zákon.

Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikáčna prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

K poslednému odvolaciemu dôvodu a to nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, odvolací súd uvádza, že rozhodnutie je odôvodnené v súlade s požiadavkou § 157 O. s. p. Okresný súd sa náležite a podrobne vysporiadal so všetkými tvrdeniami navrhovateľa v žalobe, vykonal dokazovanie žalobcom navrhnutým dôkazom, jeho odôvodnenie je logické, podrobné a preskúmateľné a preto krajský súd považoval za nadbytočné zdôrazňovať vyhodnotenú dokazovanie okresným súdom a obmedzil sa len na konštatovanie správnosti uvedeného rozsudku (§ 219 O. s. p.).

Pokiaľ žalobca namietal, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe, je jeho tvrdenie nepravdivé, keďže vyjadrenie žalovaného doručené súdu dňa 19.03.2013 bolo, podľa doručky v spise, doručené právnenému zástupcovi žalobcu 25.03.2013.

Nakoľko iné odvolacie námietky zo strany navrhovateľa vznesené neboli, odvolací súd s prihliadnutím na ust. § 212 ods.1 O. s. p. (v zmysle ktorého je viazaný nielen rozsahom ale i dôvodmi odvolania) a tiež s prihliadnutím na skutočnosť, že odvolacie námietky neboli podané ani proti výroku o trovách konania, resp. odporca proti tomuto výroku odvolanie nepodal, napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania

postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.